

Sveikatos dovanos gamtoje ir Eugenijos Šimkūnaitės kūryboje

Dėl Eugenijos kūrybos ir mokymo
daugybė lietuvių suprato
vaistažolių svarbą medicinoje.

„Paparčio žiedas –
tai saulės dalis, iškritusi iš jos žiedo ir pataikiusi į papartį.
Bet tas papartis nebūtinai turi būti krūmuose.
Jei žmogus nori ką nors rasti, ieško ir negalvoja įsidėti į sav
o kišenę, tai būtinai randa. O jei nori –
į savo kišenę, ir dar užgriebti iš kito kišenės –
apie paparčio žiedą ir negalvok. Nenorėk kitam to,
ko nenorėtum sau –
ir tada net ūkanotą dieną nereikės raukytis“
(Šimkūnaitė E. Žiniuonės kalendorius. – V., 1977).

Ne veltui Žiniuone ir Ragana buvo vadinama. Nuo pat vaikystės
E. Šimkūnaitė suprato medžių kalbą, vėliau – jų filosofiją ir jų
stebuklingąsias gydomasias galias.

Savo pasakose vaikams ir suaugusiems „Girios medeliai, žali
žaliuonėliai“ (1991), ji atskleidė tas paslaptis, kurias jai
medeliai patikėjo ir pašnabzdėjo.

„Obelėlė ir atgauna, ir vaduoja, ir kraują pildo“

„Prisileido sulos, prisirinko žiedų, prisiskynė
jaunų besprogstančių lapų.

Namo parėjęs, davė tų vaistų sengalvėlei –
motulė beregint pasveiko.“

(Šimkūnaitė E. Girios medeliai, žali žaliuonė
liai. – V., 1991, p. 11).

